

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **C., s.r.o.**, Z., B., IČO: X., právne zastúpeného B., s.r.o., M., B., IČO: X., proti žalovanému **C., a. s.**, ul. X., B., IČO: X., právne zastúpenému A., s.r.o., D., B., IČO: X., **v konaní o zaplatenie 895 571,93 eur (26 980 000 Sk) s príslušenstvom**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. decembra 2011 č. k. 3Cob/414/2011-485, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. decembra 2011 č. k. 3Cob/414/2011-485 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27. júna 2011 č. k. 26Cb/201/2003-439 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 27. júna 2011 č. k. 26Cb/201/2003-439 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 895 571,93 eur spolu s 14 % p. a. úrokom z omeškania od 29. 11. 2001 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 85 070,78 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak s poukazom na zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. 6. 2010 č. k. 3Cob/218/09-315 a v ňom vyjadrený pre súd prvého stupňa v zmysle ust. § 226 O. s. p. záväzný právny názor, že žalovaný porušil povinnosť uloženú mu ust. § 42 ods. 1 zákona č. 600/92 Zb. preveriť predloženú zmluvu z hľadiska, či má zákonom vyžadované predpísané

náležitosti, či sú zmluvné strany dostatočne identifikované a či je podpísaná osobami oprávnenými za zmluvné strany konať, keď záložnú zmluvu, ktorá nebola podpísaná v súlade s výpisom z obchodného registra zaregistroval a ďalej porušil povinnosť upravenú v ust. § 23 ods. 6 zákona č. 600/92 Zb., a to po dobu zaregistrovania pozastavenia výkonu práv nakladať so zaknihovaným cenným papierom nevykonať registráciu prevodu zaknihovaného cenného papiera, nakoľko žalobca listom zo dňa 3. 10. 2001 požiadal žalovaného o zamedzenie prevodu akcií vo forme realizácie záložného práva a žalovaný vedel a mal vedieť o tom, že záložná zmluva je neplatná a lehota splatnosti záväzku bola na základe dohody dňa 4. 5. 2003, teda, že dátum blokácie nemal byť 31. 12. 2001 ale 4. 5. 2003, napriek tomu žalovaný zmenu stavu účtu majiteľa cenných papierov previedol k 27. 11. 2001 a tým spôsobil v zmysle ust. § 89 zákona č. 600/92 Zb. v spojení s ust. § 373 Obchodného zákonníka škodu. So zreteľom na uvedené súd prvého stupňa konštatoval, že ak by žalovaný uvedeným spôsobom nezaregistroval na základe neplatnej záložnej zmluvy záložné právo a následne nepovolil realizáciu takéhoto práva, nedošlo by k zníženiu majetkovej sféry záložcu, z dôvodu ktorého je daná príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného a vznikom škody na strane poškodeného. Pri určení výšky škody súd vychádzal zo znaleckého posudku č. 06/2002 vypracovaného spoločnosťou I., spol. s r.o., predloženého žalobcom. Nakoľko bol posudok vypracovaný znaleckou organizáciou riadne zapísanou v zozname znalcov v odvetví oceňovania a hodnotenia podnikov, táto organizácia zvolila kombinovanú metódu hodnotenia spoločnosti emitenta T., a. s., ktorá zohľadňuje majetkovú ako aj podnikateľskú metódu, boli zohľadnené majetkové aj nemajetkové výhody pre majiteľa oceňovaného podielu, ako aj jeho vplyv na riadenie podniku a možnosť speňaženia podielu, keď ocenenie zahŕňa aj zrážku 15 %, považoval súd prvého stupňa znalecký posudok za objektívny listinný dôkaz preukazujúci výšku škody na strane žalobcu. Námietky žalovaného týkajúce sa neobjektívnosti posudku označil za nedôvodné, nakoľko žalovaný svoje tvrdenie ničím nepreukázal, nenavrhol na ich preukázanie žiadny dôkaz. Súd prvého stupňa akceptoval znalecký posudok aj s poukazom na zásadu hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania. Súd prvého stupňa v odôvodnení ďalej konštatoval, že v prejednávanej právnej veci nebola preukázaná existencia liberačných dôvodov. Výrok týkajúci sa úroku z omeškania odôvodnil odkazom na ust. § 369 Obchodného zákonníka, o náhrade trov rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovaného zaviazal zaplatiť na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu sumu 3 336,82 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. S poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, a to z dôvodov uvedených v jeho rozhodnutí, a preto ho ako vecne správny potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď sa riadil v zmysle ust. § 226 O. s. p. právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v jeho zrušujúcom uznesení. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku odvolateľa, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bola porušená zásada kontradiktórnosti a právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie, keď na súde prvého stupňa sa mal možnosť vyjadriť, toto právo aj využil či už podaním niekoľkých písomných vyjadrení alebo svojou účasťou na nariadených pojednávaniach, pričom na pojednávaní konanom dňa 27. 6. 2011, na ktorom bolo aj vo veci rozhodnuté, sa aj právny zástupca žalovaného vyjadril tak, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že účastníci konania boli na pojednávaní dňa 21. 4. 2009 poučení v zmysle ust. § 120 ods. 1 a 4 O. s. p. a zo zápisnice z tohto pojednávania vyplýva, že žalovaný po tomto poučení vyhlásil, že nemá iné návrhy na doplnenie dokazovania. So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že už nemožno vyhovieť návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania nariadením znaleckého dokazovania. Odvolací súd mal tiež za to, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s námietkami žalovaného týkajúcimi sa žalobcom predloženého posudku č. 06/2002 z 3. 4. 2002 vyhotoveného spoločnosťou I., spol. s r.o. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkami odvolateľa, že napadnutý rozsudok ako nepreskúmateľný pre nedostatočné, neurčité a nejasné odôvodnenie nezodpovedá ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej v súvislosti s poukazom žalovaného na rozhodnutie ÚS ČR z 3. 11. 2000 sp. zn. IV. ÚS 136/1999 uviedol, že predmetné rozhodnutie sa týka evidenčnej povinnosti S. pri príkazoch daných S. na realizáciu prevodu cenných papierov, kde má len činnosť registračnú a príkaz neposudzuje z materiálneho pohľadu. Odvolací súd dodal, že pre posúdenie zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu nie je rozhodujúca otázka, či záložná zmluva bola neplatná, ale to, či žalovaný si riadne plnil svoju povinnosť posúdiť zmluvu z hľadiska spôsobilosti preukázať oprávnenie dať pokyn k vykonaniu registrácie prevodu, teda i z hľadiska platnosti zmluvy. V podrobnostiach odvolací súd poukázal na uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 9. 6. 2010 č. k. 3Cob/218/09-315. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani odvolanie žalovaného v časti týkajúcej sa náhrady trov konania.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá podľa ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie v zákonnej lehote, ktoré odôvodnil tým, že postupom súdu sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 237 písm. f/ O. s. p.) Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a v zmysle ust. § 243b ods. 3 O. s. p. zrušil aj rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dovolaní poukázal dovolateľ na základné skutkové okolnosti, na základe ktorých všeobecné súdy priznali žalobcovi žalovaný nárok na náhradu škody.

Dovolateľ namieta, že rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňajú zákonné náležitosti odôvodnenia, nakoľko v nich absentujú všetky skutočnosti, ktoré mal súd za preukázané. Ak by bola jedinou preukázanou skutočnosťou absolútna neplatnosť záložnej zmluvy, táto by nebola dostatočným dôvodom na priznanie náhrady škody žalobcovi. Preto sú obe rozhodnutia nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné. Podľa dovolateľa, ak má súd uviesť skutočnosti, ktoré sú preukázané, potom musí uviesť aj skutočnosti, ktoré sú nepreukázané. Súd v napadnutom rozsudku neuviedol skutočnosti, ktoré boli v konaní preukázané ani skutočnosti, ktoré považoval v konaní za nepreukázané. Z uvedeného vyplýva, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ktoré skutočnosti boli v konaní preukázané a ktoré nie.

V dovolaní je zdôraznené, že súd prvého stupňa spomedzi vykonaných dôkazov uviedol v rozsudku iba skutočnosť o oboznámení sa „s predloženými dokladmi, a to najmä so Zmluvou o prevode obchodného podielu" a ďalej uviedol, že „akceptoval znalecký posudok ako objektívny listinný dôkaz preukazujúci výšku škody na strane záložcu". Odvolací súd nedoplnil dokazovanie a v napadnutom rozsudku neuviedol žiadne ďalšie dôkazy, na základe ktorých mal preukázaný skutkový stav veci. Dovolateľ preto namieta, že obe rozhodnutia súdov nespĺňajú túto zákonnú požiadavku, podľa ktorej odôvodnenie rozsudku musí obsahovať dôkazy, z ktorých súd vychádzal. V zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. je súd povinný v odôvodnení rozsudku uviesť nielen, ktoré dôkazy vykonal, ale aj akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil. V rozsudku súdu prvého stupňa ako aj v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, podľa dovolateľa úplne absentujú akékoľvek

úvahy, ktorými sa sudy pri hodnotení dôkazov riadili. Z uvedeného dôvodu rozhodnutia nespĺňajú zákonné náležitosti podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Tieto rozsudky sú nedostatočne odôvodnené a tým nepreskúmateľné.

Dovolateľ v priebehu konania na súde prvého stupňa namietal, že znalecký posudok vypracovaný spoločnosťou I.I., spol. s r.o. považuje za neobjektívny. Vo vyjadrení zo dňa 3. 3. 2011 na str. 13 uviedol, že pre objektívne stanovenie hodnoty akcií je potrebné vypracovať kontraposudok, resp. nový posudok nezávislým znalcom, ktorého ustanoví súd. Súd prvého stupňa však nevykonal znalecké dokazovanie navrhnuté dovolateľom, pričom v odôvodnení jeho rozsudku nie sú uvedené dôvody, prečo súd postupoval takýmto spôsobom. Prvostupňový súd nielenže nevykonal dokazovanie navrhnuté dovolateľom a neuviedol dôvod prečo, ale v rozsudku na str. 5 nesprávne uviedol, že dovolateľ nenavrhol takýto dôkaz. Odvolací súd tento rozsudok potvrdil, pričom taktiež neuviedol, prečo nebolo v prvostupňovom konaní vykonané dovolateľom navrhnuté dokazovanie, čím fakticky prevzal vady rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolateľ v tejto súvislosti namieta, že oba rozsudky nespĺňajú obsahovú náležitosť v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorej v odôvodnení rozsudku musí byť uvedené, prečo neboli vykonané dovolateľom navrhnuté dôkazy.

K vadám konania na súde prvého stupňa dovolateľ uviedol, že podľa súdu prvého stupňa v dôsledku konania žalovaného došlo k zníženiu majetkovej sféry žalobcu. Dovolateľ v tejto súvislosti namieta, že za účelom preukázania zníženia majetkovej sféry žalobcu nebolo vykonané žiadne dokazovanie. Prvostupňový rozsudok neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by mohli podložiť takýto právny záver. Ak by sa podľa dovolateľa aj preukázalo, že Záložná zmluva je neplatná a výkon záložného práva bol protiprávny, došlo by na strane záložného veriteľa S., s.r.o. k bezdôvodnému obohateniu na úkor pôvodného žalobcu. Neoprávneným výkonom záložného práva by teda bol zmenšený majetok pôvodného žalobcu o hodnotu akcií a zároveň zväčšený majetok pôvodného žalobcu o pohľadávku voči záložnému veriteľovi vo výške hodnoty akcií titulom bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na uvedené má dovolateľ za to, že záver, podľa ktorého v dôsledku konania dovolateľa došlo k zníženiu majetkovej sféry žalobcu nevyplýva z vykonaného dokazovania. Okrem uvedeného sa takýto záver javí ako nepravdivý. Odhliadnuc od nepravdivosti záveru o vzniku škody dovolateľ namieta, že výška škody nebola v konaní objektívne preukazovaná. Ako listinný dôkaz pre zistenie výšky škody vzniknutej na strane pôvodného žalobcu použil súd prvého stupňa znalecký posudok vypracovaný spoločnosťou I., spol. s r.o. Tento znalecký posudok bol

vypracovaný na základe súkromnej objednávky pôvodného žalobcu. Dovolateľ s poukazom na ust. § 127 ods. 1 O. s. p. uviedol, že je súd povinný ustanoviť znalca v prípade, ak rozhodnutie súdu závisí od skutočností, na ktoré sú potrebné odborné znalosti. Znalecký posudok vypracovaný spoločnosťou I., spol. s r.o. bol vypracovaný na základe objednávky pôvodného žalobcu a nie znalcom ustanoveným súdom. V zmysle tejto skutočnosti je posudok spoločnosti I., spol. s r.o. možné považovať nanajvýš za listinný dôkaz. V žiadnom prípade sa nejedná o znalecký posudok v zmysle ust. § 127 O. s. p. Dovolateľ dáva dovolaciemu súdu do pozornosti skutočnosť, že vypracovaním nepravdivého posudku zo strany spoločnosti I., spol. s r.o. nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podania nepravdivého znaleckého posudku v zmysle ust. 347 Trestného zákona. Posudok vypracovaný spoločnosťou I., spol. s r.o. nie je v zmysle Občianskeho súdneho poriadku znaleckým posudkom, a preto osoba, ktorá tento posudok vypracovala nezodpovedá trestnoprávne za jeho nesprávnosť. Dovolateľ má preto obavu, že tento posudok mohol byť zámerne vypracovaný v neprospech dovolateľa, nakoľko osobe, ktorá ho vypracovala nehrozila za nesprávnosť posudku žiadna trestnoprávna sankcia. Hodnovernosť listinného dôkazu, ktorým je stanovisko spoločnosti I., spol. s r.o. je preto výrazne nižšia ako keby sa jednalo o znalecký posudok podľa ust. § 127 ods. 1 O. s. p. Z uvedených dôvodov, nakoľko toto bolo namietané, mal súd prvého stupňa postupovať podľa ust. § 127 ods. 1 O. s. p. a ustanoviť nestranného znalca. Dovolateľ zároveň poukazuje, že pôvodný žalobca mohol vypracovanie znaleckého posudku objednať u viacerých znaleckých organizácií s požiadavkou vyčíslenia čo najvyššej možnej škody. V závislosti od výšky škody vyčíslenej jednotlivými znaleckými organizáciami mohol následne pôvodný žalobca vybrať pre účely súdneho konania ten posudok, v ktorom bola vyčíslená najvyššia škoda. Postup súdu vyššie uvedený možný postup pôvodného žalobcu nevylučoval. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolateľ v priebehu prvostupňového konania namietal neobjektívnosť posudku spoločnosti I., spol. s r.o. a navrhol vypracovať kontraposudok, resp. nový znalecký posudok znalcom, ktorého by ustanovil súd. Súd v tejto súvislosti nepravdivo uviedol, že dovolateľ „nenavrhol v tomto smere akýkoľvek dôkaz“. V kontexte týchto skutočností sa rozsudok súdu prvého stupňa javí ako nesprávne a nedostatočné odôvodnený, nepresvedčivý a tým nepreskúmateľný.

K doplneniu dokazovania navrhnutého žalovaným sa v dovolaní uvádza, že v priebehu prvostupňového konania žalovaný namieta neobjektívnosť posudku spoločnosti I., spol. s r.o. a navrhoval vykonať ďalšie dokazovanie. Nakoľko súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dokazovanie, dovolateľ sa domáhal doplnenia dokazovania v odvolacom konaní. Odvolací súd v napadnutom rozsudku uviedol, že požiadavke dovolateľa na doplnenie dokazovania nemožno vyhovieť. Ako dôvod uviedol, že dovolateľ na pojednávaní zo dňa 27. 6. 2011 vyhlásil, že nemá žiadne návrhy na vykonanie dokazovania. Odvolací súd neprihliadol na skutočnosť, že dovolateľ vo vyjadrení zo dňa 3. 3. 2011 na str. 13 uviedol, že pre objektívne stanovenie hodnoty akcií je potrebné vypracovať kontraposudok, resp. nový posudok nezávislým znalcom, ktorého ustanoví súd. Doplnenie dokazovania vypracovaním nového znaleckého posudku bolo dovolateľom riadne navrhnuté a súd bol povinný ho vykonať, resp. v prípade jeho nevykonania jasne a zrozumiteľne uviesť, prečo ho nevykonal. Na pojednávaní zo dňa 27. 6. 2011 žalovaný uviedol, že nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, avšak týmto sa myslia také návrhy, ktoré neboli v dovtedajšom konaní uplatnené. Návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom bol v tomto čase riadne procesne uplatnený. V kontexte uvedených skutočností je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu založené na nepravdivej argumentácii a ako také je nesprávne, nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

Dovolateľ poukázal aj na to, že v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa namieta viaceré hmotnoprávne a procesné vady prvostupňového konania a rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku iba stroho konštatoval, že s námietkami žalovaného sa nestotožnil a prvostupňový rozsudok je v súlade so zákonom. Odvolací súd sa v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. preto dostatočným spôsobom nevysporiadal s námietkami dovolateľa. Odvolací súd síce uviedol, že sa s námietkami dovolateľa nestotožnil, avšak tento svoj postoj dostatočne nezdôvodnil. Dovolateľ týmto odkazuje na všetky námietky, ktoré uviedol v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 29. 7. 2011. Všetky námietky uvedené v predmetnom odvolaní dáva dovolateľ do pozornosti dovolaciemu súdu ako dôvody na podanie dovolania.

Výklad možnosti konať pred súdom, tak ako ho uvádza odvolací súd v napadnutom rozsudku považuje dovolateľ za neprimerane reštriktívny a nesprávny. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 4. 2006 sp. zn. 4Cdo/171/2005, podľa ktorého rozhodnutia treba považovať za porušenie práva

na spravodlivé konanie aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Rovnako aj v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/201/2009 (R 36/2010) je uvedené, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je vadou konania, ktorou sa odníma účastníkovi možnosť riadne konať pred súdom.

To, že odvolací súd nerešpektoval požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku, je zrejmé podľa dovolateľa aj z toho, že súd v odôvodnení rozsudku nezhrnul procesnú obranu žalovaného tak, ako ju prezentoval v konaní pred súdom, neuviedol všetky relevantné skutkové a právne tvrdenia žalovaného a ani sa k nim nevyjadril. V zmysle súdnej praxe bola teda dovolateľovi postupom súdov odňatá možnosť konať pred súdom, čím sú naplnené zákonné predpoklady na podanie dovolania z dôvodu podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolateľ v podanom dovolaní konštatoval, že všeobecné súdy priznali žalobcovi žalovaný nárok titulom náhrady škody podľa ust. § 89 zákona o cenných papieroch v spojení s ust. § 373 Obchodného zákonníka. Zodpovednosť za škodu podľa Obchodného zákonníka je zodpovednosťou objektívnou, kde sa pre vznik zodpovednosti nevyžaduje zavinenie. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a) porušenie právnej povinnosti b) vznik škody c) priama príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi vznikom škody a porušením povinnosti d) neexistencia okolností vylučujúcich zodpovednosť.

Dovolateľ namieta, že z prvostupňového rozsudku ani napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejmé, porušením ktorej právnej povinnosti dovolateľa malo dôjsť k vzniku škody. Súdy uviedli viaceré právne povinnosti, ktoré mal dovolateľ porušiť, avšak opomenuli uviesť, ktoré konkrétne porušenie právnej povinnosti vyvolalo ako svoj priamy následok údajný vznik škody na strane pôvodného žalobcu. Prvostupňový rozsudok ako aj napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považuje dovolateľ z uvedeného dôvodu za nepreskúmateľný z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Odhliadnuc od tejto skutočnosti možno z prvostupňového rozsudku a napadnutého rozsudku odvolacieho súdu usudzovať, že dovolateľ mal porušiť svoje právne povinnosti: a) registráciou záložného práva v prospech záložného veriteľa S., s.r.o., pričom záložcom bol pôvodný žalobca, b) povolením realizácie záložného práva napriek vedomosti o predĺžení splatnosti záväzku. Dovolateľ dňa 8. 3. 2001 zaregistroval zmluvné záložné právo na Akcie na základe príkazu záložného veriteľa S., s.r.o. Záložný veriteľ k príkazu na registráciu zmluvného záložného práva priložil úradne overenú fotokópiu Záložnej zmluvy. V tejto súvislosti poukázal dovolateľ na ust. § 42 ods. 1, 2 a 3

ZCP. V zmysle ust. § 56 zákona o cenných papieroch platného v čase registrácie záložného práva, podľa ktorého „S. je povinné evidovať...“ možno ustáliť, že dovolateľ mal v čase registrácie záložného práva postavenie evidenčnej inštitúcie. Zo znenia žiadneho ustanovenia zákona o cenných papieroch platného v čase registrácie záložného práva, nemožno odvodiť, že dovolateľ mal rozhodovaciu právomoc. Dovolateľ nebol v čase registrácie záložného práva povinný a ani oprávnený skúmať platnosť Záložnej zmluvy. Záložný veriteľ k príkazu na registráciu zmluvného záložného práva priložil úradne overenú fotokópiu Záložnej zmluvy, čím boli splnené všetky formálne podmienky pre registráciu záložného práva v zmysle ust. § 42 ods. 2 zákona o cenných papieroch. Dovolateľovi preto vznikla povinnosť zaregistrovať záložné právo v prospech záložného veriteľa. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ registráciou záložného práva postupoval v súlade so zákonom. Postupom v súlade so zákonom nemohol porušiť žiadnu právnu povinnosť. Právne závery uvedené v prvostupňovom rozsudku ako aj napadnutom rozsudku odvolacieho súdu sú preto nesprávne a nedostatočne odôvodnené. Prvostupňový ani odvolací súd taktiež neuviedli, akú právnu povinnosť a ktoré ustanovenie právneho predpisu dovolateľ porušil tým, že vykonal registráciu záložného práva. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj prvostupňový rozsudok sú v tejto časti nedostatočne odôvodnené a preto nepreskúmateľné.

K povoleniu realizácie záložného práva dovolateľ dodal, že dňa 11. 5. 2001 podal pôvodný žalobca dovolateľovi príkaz na zaregistrovanie pozastavenia výkonu práva nakladať s Akciami, ktorému dovolateľ vyhovel. Dňa 5. 10. 2001 podal záložný veriteľ S., s.r.o. dovolateľovi príkaz na registráciu zmeny splatnosti založených Akcií z 4. 5. 2003 (splatnosť podľa Dohody) na 31. 12. 2000 (splatnosť podľa Záložnej zmluvy) a zároveň príkaz na registráciu prevodu Akcií. Realizáciu uvedeného príkazu dovolateľ odmietol z dôvodu registrácie pozastavenia výkonu práva nakladať s Akciami. Na základe uvedeného podal dňa 27. 11. 2001 záložný veriteľ S., s.r.o. prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu príkaz na výmaz pozastavenia výkonu práva nakladať so založenými Akciami a následne dňa 28. 11. 2001 príkaz na prevod založených Akcií na tretiu osobu. V dôsledku týchto skutočností bol prevod Akcií uskutočnený. V napadnutom rozsudku odvolací súd konštatuje skutočnosť, že dovolateľ porušil svoje zákonné povinnosti aj tým, že povolil realizáciu záložného práva napriek vedomosti o predĺžení splatnosti zabezpečovanej pohľadávky. Zo súdnych rozhodnutí ani z konania, ktoré mu predchádzalo však nevyplýva, že by súd akýmkoľvek spôsobom skúmal, či bola Dohoda platná a či nadobudla účinnosť, či táto platnosť a účinnosť nepominula a či boli vôbec splnené podmienky na predĺženie splatnosti

zabezpečovanej pohľadávky. Zároveň v prvostupňovom rozsudku ani rozsudku odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené akú konkrétnu zákonom stanovenú povinnosť mal dovolateľ svojim konaním porušiť. Dovolateľ má za to, že právny záver, podľa ktorého povolenie realizácie záložného práva napriek vedomosti o predĺžení splatnosti záväzku je porušením právnej povinnosti dovolateľa, vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Takýto právny názor je zároveň nedostatočne odôvodnený. Z uvedeného dôvodu sa takýto právny záver javí ako nezákonný, nepreskúmateľný a právne neutržateľný.

Dovolateľ v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR zo dňa 3. 11. 2000 sp. zn. IV. ÚS 136/1999 (str. 8 odvolania). V tomto rozhodnutí Ústavný súd ČR konštatoval, že registračná činnosť S.S. nie je činnosťou rozhodovacou. Nejde o činnosť subjektu oprávneného zo zákona autoritatívne rozhodovať, pretože ide iba o realizáciu príkazov daných S. cenných papierov osobami na to oprávnenými. Uvedené rozhodnutie Ústavného súdu ČR plne korešponduje s právnou argumentáciou dovolateľa. Dovolateľ bol v čase registrácie záložného práva iba evidenčnou inštitúciou bez právomoci preskúmať a rozhodovať o platnosti Záložnej zmluvy. Nakoľko boli splnené formálne požiadavky uvedené v ust. § 42 ods. 2 zákona o cenných papieroch, dovolateľ bol povinný zaregistrovať záložné právo. K tejto argumentácii dovolateľa odvolací súd v napadnutom rozsudku iba stručne uviedol, že tento judikát Ústavného súdu ČR nie je na daný prípad aplikovateľný. Skonštatoval, že ust. § 42 ods. 2, posledná veta, ZCP ustanovuje dovolateľovi skúmať príkaz na registráciu záložného práva aj z hľadiska materiálneho nielen formálneho. Svoju interpretáciu pritom ďalej nerozvinul a ani bližšie nezdôvodnil. Dovolateľ poukazuje na skutočnosť, že z citovaného ust. § 42 ods. 2 posledná veta zákona o cenných papieroch ani pri extenzívnom výklade nemožno odvodiť, že dovolateľ mal povinnosť skúmať príkaz na registráciu záložného práva aj z hľadiska materiálneho. Toto ustanovenie upravuje povinnosť príkazcu priložiť prvopis alebo úradne overenú kópiu záložnej zmluvy, v žiadnom prípade neukladá dovolateľovi povinnosť skúmať platnosť a právnu perfektnosť Záložnej zmluvy. Dovolateľ pre úplnosť uviedol, že ust. § 42 ods. 2 českého zákona č. 591/1992 Sb. o cenných papírech, ustanovuje „Príkaz k zápisu smluvního zástavního práva může dát zástavní věřitel, dlužník nebo zástavce. K tomuto příkazu je třeba přiložit prvopis nebo úředně ověřenou kopii zástavní smlouvy.“ Obsah tohto ustanovenia je prakticky totožný s obsahom ustanovenia § 42 ods. 2 posledná veta slovenského zákona o cenných papieroch. Právna interpretácia Ústavného súdu ČR v rozhodnutí zo dňa 3. 11. 2000 sp. zn. IV. ÚS 136/1999 je teda podľa dovolateľa použiteľná a plne aplikovateľná aj v prípade registrácie

záložného práva dovolateľom. Dovolateľ má preto za to, že registráciou záložného práva ako aj povolením realizácie záložného práva postupoval s odbornou starostlivosťou a v súlade so zákonom. Svojím postupom dovolateľ neporušil žiadnu právnu povinnosť (práve naopak svoje právne povinnosti si riadne plnil a konal v súlade so zákonom), teda nie je naplnený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

Druhým nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je vznik škody. Pôvodný žalobca vo svojej žalobe zo dňa 3. 11. 2003 uviedol, že v dôsledku neoprávneného konania dovolateľa boli Akcie odpísané z účtu pôvodného žalobcu dňa 28. 11. 2001 a dostali sa neskôr do vlastníctva spriaznených osôb veriteľa S. a spoločnosti S., a. s., a to konkrétne pánovi Ing. I. s trvalým pobytom A. v počte 6737 ks a pani Ing. B. s trvalým pobytom P. v počte 7456 ks. Pôvodný žalobca uviedol, že „nakolko sú tieto osoby späté personálne i majetkovo s veriteľom S. s.r.o. i spoločnosťou S., a. s., títo ihneď vykonali ponuku na predaj Akcií, čím sa Akcie rozpredali a rozdrobili medzi mnohé fyzické osoby, čím sa Akcie dostali do rúk tretích osôb bez reálnej možnosti žalobcu požadovať ich vrátenie" (str. 5 žaloby). Súd prvého stupňa aj odvolací súd dospeli k právnomu názoru, že registráciou záložného práva k Akciám a jeho následnou realizáciou došlo k prevodu Akcií na tretie osoby, a teda k zníženiu hodnoty majetku ručiteľa, t. j. pôvodného žalobcu. Súdy mali výšku škody preukázanú z výsledkov znaleckého posudku vypracovaného znaleckou organizáciou I., spol. s.r.o. zo dňa 3. 4. 2002 pod č. 06/2002. Podľa názoru dovolateľa je potrebné skúmať vzťah medzi dlžníkom T., a. s. a pôvodným žalobcom ako ručiteľom (záložcom). K zabezpečeniu pohľadávky záložného veriteľa došlo podľa § 151a) - 151g) a 151s - 151v) Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia Záložnej zmluvy a súčasne podľa ust. § 299 a ďalších Obchodného zákonníka platného v čase uzavretia Záložnej zmluvy. Dovolateľ má za to, že v rámci dokazovania bolo potrebné skúmať i skutočnosti, ktoré viedli pôvodného žalobcu k poskytnutiu dodatočného zabezpečenia pohľadávky dlžníka, aký vzťah bol medzi týmito dvoma subjektmi, či nebol tento voči dlžníkovi zaviazaný, resp. či neexistovali medzi oboma subjektmi určité záväzky, v dôsledku ktorých by realizáciou záložného práva došlo k zásade vyrovnaní záväzkov. V rámci vykonaného dokazovania nebola totiž žiadnym spôsobom riešená otázka, či si pôvodný žalobca v právnom postavení záložcu uplatnil voči dlžníkovi regresný nárok po realizácii záložného práva, resp. čo sa stalo s nárokom záložcu voči záložnému dlžníkovi. Tieto skutočnosti majú rozhodujúci význam pri posúdení vzniku škody ako esenciálnom predpoklade vzniku zodpovednosti za škodu. Odhliadnuc od uvedeného, ak by sa aj preukázalo, že Záložná zmluva je neplatná a výkon záložného práva bol protiprávny,

došlo by na strane záložného veriteľa S., s.r.o. k bezdôvodnému obohateniu na úkor pôvodného žalobcu. Neoprávneným výkonom záložného práva by teda bol zmenšený majetok pôvodného žalobcu o hodnotu Akcií a zároveň zväčšený majetok pôvodného žalobcu o pohľadávku voči záložnému veriteľovi vo výške hodnoty Akcií titulom bezdôvodného obohatenia. Neuplatnenie regresného nároku voči dlžníkovi podľa dovolateľa nasvedčuje, že alebo takýto nárok vôbec nevznikol alebo si je žalobca vedomý, že by ho v príslušnom konaní ani nevedel preukázať. Na základe uvedených skutočností dovolateľ zastáva názor, že nie je naplnený esenciálny predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, ktorým je preukázanie vzniku škody. Odvolací súd v napadnutom rozsudku vznik škody riadne neodôvodnil a napadnutý rozsudok je teda nepreskúmateľný.

Súd mal ďalej podľa dovolateľa príčinnú súvislosť danú na základe toho, že k zníženiu majetkovej sféry pôvodného žalobcu by nebolo došlo, keby dovolateľ nezaregistroval záložné právo a následne nepovolil realizáciu takéhoto práva. Takéto strohé odôvodnenie existencie príčinnej súvislosti sa javí podľa dovolateľa nedostatočné a z neho nemožno žiadnym spôsobom odvodiť priamu príčinnú súvislosť medzi údajným porušením právnej povinnosti a údajným vznikom škody. Skúmanie príčinnej súvislosti je zákonným predpokladom, ktorý prichádza do úvahy len za predpokladu, ak by žalobca preukázal, že dovolateľ skutočne porušil svoju právnu povinnosť a že škoda skutočne vznikla. Dovolateľ má za to, že medzi registráciou záložného práva a vznikom údajnej škody žalobcu neexistuje príčinná súvislosť, nakoľko samotnou registráciou záložného práva bez ďalších právnych skutočností nemohla priamo vzniknúť žiadna škoda. V napadnutom rozsudku nie je existencia príčinnej súvislosti riadne odôvodnená, teda napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený a tým aj nepreskúmateľný.

Súd prvého stupňa taktiež konštatoval, že od dovolateľa ako žalovaného je spravodlivé požadovať, aby pri posúdení záložnej zmluvy zisťoval oprávnenie konajúcich osôb podpísať takýto právny úkon. Zároveň opätovne uviedol, že liberačné dôvody nie sú dané ani pri povolení realizácie záložného práva, keď žalovaný disponoval informáciou o predĺžení splatnosti pohľadávky. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí s takouto argumentáciou plne stotožnil. Dovolateľ sa nestotožňuje s názorom všeobecných súdov o neexistencii liberačných dôvodov. Existencia liberačných dôvodov je daná jednak v zmysle zákona o cenných papieroch a zároveň aj podľa Obchodného zákonníka.

Dovolateľ zastáva názor, že právnou interpretáciou rozhodujúcich právnych noriem zákona o cenných papieroch možno dospieť k záveru, že na strane dovolateľa existujú liberačné dôvody, ktoré vylučujú existenciu jeho údajnej zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti poukázal dovolateľ na ust. § 56 ods. 7 zákona o cenných papierov účinného v čase registrácie záložného práva a ust. § 67 zákona o cenných papieroch. Dovolateľ dal do pozornosti aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29. 2. 2002 sp. zn. 29Odo/691/2001. Podľa tohto rozhodnutia nie je možné požadovať od S.S., aby zmluvy preverovalo do takej miery, aby zistilo platnosť alebo neplatnosť zmluvy z dôvodu, že nebola podpísaná oprávnenými osobami. V tomto prípade leží riziko na tom, kto zmluvu predkladal a nie na S. cenných papierov, že dá nesprávny pokyn, ktorý nemá oporu v platne uzatvorenej zmluve, a tým spôsobuje škodu. Je preto zrejmé, že ak S. zaregistruje záložné právo na základe oneskorených, nesprávnych alebo neúplných informácií za škodu tým spôsobenú zodpovedá osoba, ktorá dala príkaz na registráciu záložného práva. Právnu argumentáciu dovolateľa podľa jeho názoru podporuje a dopĺňa uvedený judikát Najvyššieho súdu ČR.

Dovolateľ zastáva názor, že existencia liberačných dôvodov, ktoré vylučujú jeho údajnú zodpovednosť za škodu vyplýva aj z ustanovení Obchodného zákonníka. Konkrétne z ust. § 415 Občianskeho zákonníka a ust. § 384 ods. 1 Obchodného zákonníka. V zmysle uvedených ustanovení bol pôvodný žalobca povinný, ak vedel o neplatnosti Záložnej zmluvy, oznámiť túto skutočnosť záložnému veriteľovi ako aj dovolateľovi, aby tak odvrátil škodu, ktorá mu hrozila. Pôvodný žalobca si svoju prevenčnú a zakročovaciu povinnosť nesplnil, čím stratil nárok na náhradu škody (za predpokladu, že by skutočne vznikla). Súdy existenciu liberačných dôvodov vôbec neskúmali a v odôvodnení prvostupňového rozsudku ako aj napadnutého rozsudku je iba stručne skonštatované, že liberačné dôvody nie sú dané.

Dovolateľ v podanom dovolaní poukázal aj na skutočnosť, že žalobca odvodil výšku škody, ktorá mu mala vzniknúť na základe odborného stanoviska nazvaného znaleckým posudkom spoločnosti I., spol. s.r.o. so sídlom v T. vyhotovenom dňa 3. 4. 2002 pod č. 06/2002. Znalecká organizácia na zákazku, teda na základe platenej objednávky spoločnosti T., a. s. ohodnotila hodnotu predmetných Akcií ku dňu 30. 11. 2001 na 26 980 000 Sk. Takýto posudok mohol byť vhodný tak na vyrubenie súdneho poplatku, ale určite nenahrádzal v prípade námietok nezávislé znalecké dokazovanie znalcom ustanoveným súdom. Len posudok súdom ustanoveným znalcom je sankcionovaný aj trestnoprávne pre prípad jeho nepravdivosti. Dovolateľ v priebehu konania spochybňoval objektivnosť tohto

znaleckého posudku predloženého žalovaným a navrhol doplniť dokazovanie na základe nezávislého znaleckého posudku znalcom, ktorého ustanoví súd. Predložené odborné stanovisko vypracované ako platená služba pre dlžníka T., a. s. vychádzalo len z ľahko spochybniteľných náhradných metód určovania hodnoty spoločnosti, ktoré si už kvôli použitej metodike vyžadovalo v konaní znaleckú verifikáciu. Podľa dovolateľa odvolací súd zmenil v priebehu konania svoj názor, pretože vo svojom pôvodnom zrušujúcom rozhodnutí stanovenie výšky škody ustálil ako jednu z úloh pre prvostupňový súd. V civilnom procese platí zásada, podľa ktorej je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa. Táto zásada sa však neuplatňuje bez výnimky. Dovolateľ má za to, že v konaní na súde prvého stupňa nebol dostatočne zistený skutočný stav veci a nebola dostatočne preukázaná ani výška údajne vzniknutej škody na strane žalobcu. Výšku údajnej škody pôvodný žalobca preukazoval iba odborným stanoviskom nazvaným ako znalecký posudok spoločnosti I., spol. s.r.o. zo dňa 3. 4. 2002. Dovolateľ preto zastáva názor, že súd prvého stupňa nevykonal primárny dôkaz navrhnutý účastníkom konania a v dôsledku nevykonania navrhnutého dôkazu nedostatočne zistil skutkový stav a z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Obe uvedené skutočnosti napĺňali procesné predpoklady pre vykonanie dokazovania pred odvolacím súdom v zmysle ust. § 213 ods. 3 a 213 ods. 4 O. s. p. Odvolací súd napriek naplneniu zákonných predpokladov pre vykonanie dokazovania v odvolacom konaní, toto nedoplnil a rozhodol iba na podklade riadne nezisteného skutkového stavu. Svoj postup pritom odvolací súd riadne neodôvodnil, resp. ho odôvodnil na základe nepravdivej argumentácie.

V závere svojho dovolania dovolateľ uviedol, že rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, bola žalobcovi priznaná náhrada škody vo výške 895 571,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne od 29. 11. 2001 do zaplatenia a náhrada trov konania. S poukazom na ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného do 4. 12. 2001 a ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka dovolateľ dodal, že podľa údajov zverejnených na internetovej stránke Národnej banky Slovenska, sa priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk v roku 2001 pohybovali na hodnote 9,82 %. Úroky z omeškania podľa ust. § 369 ods. 1 posledná veta Obchodného zákonníka preto ku dňu 29. 11. 2001 predstavovali hodnotu 10,82 % ročne. Žalobcom uplatňovaná a súdom priznaná výška úrokov z omeškania preto nemá oporu v zákone a je v rozpore s rozhodujúcimi ustanoveniami Obchodného zákonníka.

Žalovaný súčasne s dovolaním podal návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

V doplnení dovolania dovolateľ zdôraznil, že prostredníctvom svojho právneho zástupcu nadviazal kontakt so znaleckou organizáciou C., a. s. zapísanou v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR pod č. 900120 a obrátil sa na ňu so požiadavkou o preskúmanie záverov „posudku“ spoločnosti I., spol. s.r.o. zo dňa 3. 4. 2002. C., a. s. oznámila dovolateľovi, že k preskúmaniu potrebuje najmä prílohy, ktoré prílohy sú najdôležitejšie, pretože základný znalecký posudok je iba sumarizácia výpočtov v prílohách. Dovolateľ dodal, že „posudok“ spoločnosti I., spol. s.r.o. neobsahuje žiadne prílohy, o ktorej skutočnosti má písomné potvrdenie zo súdu prvého stupňa zo dňa 27. 3. 2012. Podľa dovolateľa je preto predmetný posudok možné považovať za nezákonný dôkaz, ktorý dôkaz nemôže rezultovať v zákonomom rozsudku. Nezákonnosť dôkazu totiž vylučuje zákonnosť rozsudku.

Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaným uviedol, že podľa jeho názoru nepodal žalovaný dovolanie včas, ale až jeden deň po lehote. Právoplatnosť rozsudku odvolacieho súdu nastala dňa 13. 2. 2012 pričom z podania žalovaného nie je možné jednoznačne určiť, že dovolanie podal včas. Žalobca zdôraznil, že dovolanie žalovaného nie je podpísané žalovaným. Dovolanie v jeho písomnej podobe obsahuje síce na prednej strane určenie účastníkov konania a tiež žalovaného právneho zástupcu, ktorým by mala byť spoločnosť B., s.r.o., ku ktorému je pripojený nečitateľný podpis na prednej strane. Tento podpis však chýba na konci textu dovolania, kde sa uvádza žalovaný svojim obchodným menom a ktorým sa žalovaný domáha ochrany svojich práv a záujmov a zrušenia rozsudkov Krajského súdu v Bratislave a Okresného súdu v Bratislave I. Samotný text dovolania však nie je ukončený podpisom žalovaného ani jeho právneho zástupcu, čo samo osebe vytvára právnu neistotu, čo je vlastne obsahom dovolania, a či žalovaný vôbec prejavil vôľu byť viazaný textom dovolania, keďže ho na konci svojho prejavu vôle nepodpísal.

Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je podľa žalobcu významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád (Uznesenie Najvyššieho súdu

SR sp. zn. 3Cdo/171/2008). K odňatiu možnosti žalovaného pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť aj tým, že súdy nevyhoveli návrhu na vykonanie dokazovania ďalším znaleckým posudkom popri tom, ktorý bol predložený v konaní. O odňatie možnosti konať pred súdom nejde v prípade, ak súd nevyhoví návrhu účastníka na vykonanie dôkazu (napr. R 125/1999, R 6/2000). Najvyšší súd SR dospel k rovnakému záveru aj v uznesení sp. zn. Obdo V 56/98, podľa ktorého „Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.“ Ak by aj uvedená vada napĺňala dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., k takejto vade by bolo podľa žalobcu možné prihliadať iba ak by bolo dovolanie prípustné. Dovolateľ sa preto mýli, ak nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, znalecký posudok, súdom považuje za porušenie ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Žalobca pre úplnosť dodáva, že zo zápisnice o pojednávaní súdu zo dňa 26. 6. 2011 vyplýva, že účastníkom konania bolo dané poučenie súdom podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., na základe ktorého obaja účastníci zhodne uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania. Dovolateľ bol navyše zastúpený advokátom JUDr. M., kde sa predpokladá vyššia znalosť a prísnosť ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. (koncentračná zásada). Za uvedeného procesného stavu preto podľa žalobcu nemožno prisvedčiť žalovanému ako dovolateľovi, že dôvod pre ktorý nedošlo k vykonaniu ďalších dôkazov, teda aj k ďalšiemu znaleckému posudku súdu, zavinil svojím postupom súd prvého stupňa. Vzhľadom na neúplnosť návrhu na vykonanie dôkazu, najmä však na záverečné stanovisko vtedajšieho právneho zástupcu žalovaného po poučení súdom podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., kedy tento už netrval na vykonávaní ďalších dôkazov, nemožno takýto postup považovať za porušenie procesných práv účastníka konania, a teda ani za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázal žalobca na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18. 12. 1997 sp. zn. I. ÚS 98/97, II. ÚS 37/01 a II. ÚS 3/97.

Čo sa týka ďalšej námietky dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu tak k tejto žalobca uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu obsahuje nielen stručné zhrnutie odvolacích námietok žalovaného, odkaz na právnu úpravu, ale aj primerané právne posúdenie. Odvolací súd konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a závermi súdu prvého stupňa o nedôvodnosti nároku žalovaného.

V prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie vecí, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tak tvorí jeden celok. Podľa právneho názoru žalobcu takéto odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (aj v nadväznosti na ním potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa) v potrebnej miere vysvetľuje, čo považoval odvolací súd za rozhodujúce, že totiž nič z toho, čo žalovaný v prejednávanej veci označoval za nepreskúmateľné, sa nepotvrdilo. Pritom rozsudok súdu prvého stupňa bol vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnený, súd prvého stupňa uviedol, ktoré skutkové zistenia považoval za relevantné a ako ich mal preukázané (t. j. z akých vykonaných dôkazov vychádzal), aké právne normy vo veci aplikoval a ako tieto na konkrétny prípad vyložil a z akých dôvodov prihliadal na právne a skutkové argumenty žalobcu pri svojom závere o dôvodnosti žaloby. V tejto súvislosti poukázal žalobca na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 373/08.

Žalobca preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovaného ako dovolateľa odmietol, nakoľko nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa názoru žalobcu nemôže v dovolacom konaní postúpiť ďalej a dovolaciemu prieskumu podrobiť správnosť právnych záverov odvolacieho súdu ani vecne riešiť to, či konanie trpí inými vadami uvádzanými dovolateľom, a či tieto prípadne mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia vo veci. Po konštatovaní procesnej neprípustnosti dovolania žalobca navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň rozhodol o práve na náhradu trov konania proti žalovanému ako neúspešnému dovolateľovi.

V doplňujúcom vyjadrení žalobca dodal, že dovolateľom predložené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 5Cdo/210/2009 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva číslo 18390/91 z 9. 12. 1994 v anglickom jazyku, sú pre toto konanie právne bezvýznamné. Za neopodstatnený považuje žalobca aj návrh žalovaného na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané účastníkom konania včas (§ 240 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne menovaných v ust. § 237 písm. a/ až g/ a v prípadoch uvedených v ust. § 238.

Dovolaním z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j., ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.). V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie

nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený podľa odseku 1, resp., v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu podľa odseku 3.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok prvostupňového súdu potvrdený, ako vo výroku vecne správne rozhodnutie, pričom odvolací súd nevyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, z ktorého dôvodu dovolanie v zmysle § 238 O. s. p. nie je prípustné.

Dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa ust. § 238 O. s. p., ale (aj so zreteľom na obsah dovolania) sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ust. § 237 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy

a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide aj vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Podľa ustálenej judikatúry o postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom ide tiež v prípade rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nespĺňa zákonné náležitosti.

Dovolateľ s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení svojho dovolania namietal, že predmetné konanie je postihnuté vadou spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa posúdenia splnenia predpokladov zodpovednosti za škodu.

Treba prisvedčiť dovolateľovi, že právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 383/06).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové

zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí účastníkov konania jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

Vychádzajúc z vyššie uvedených aspektov, dospel dovolací súd k záveru, že právo žalovaného na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia v danom prípade porušené bolo. Súd prvého stupňa totiž napadnutým rozhodnutím priznal žalobcovi žalovaný nárok titulom náhrady škody podľa ust. § 89 zákona o cenných papieroch v spojení s ust. § 373 Obchodného zákonníka. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa však nie je dostatočne zrejmé ako boli v konaní preukázané základné predpoklady zodpovednosti za škodu, t. j. vznik škody a jej výška, príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi vznikom škody a porušením povinnosti a existencia okolností vylučujúcich zodpovednosť. Uvedený nedostatok neodstránil ani odvolací súd v napadnutom rozhodnutí, keď sa obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a k dovolateľom namietaným skutočnostiam neprihliadol s tým, že súd prvého stupňa rozhodol v súlade so zákonom, keď sa riadil v zmysle § 226

O. s. p. právnym názorom odvolacieho súdu v jeho skoršom zrušujúcom rozhodnutí. Opomenul pritom, že právny názor bol vyslovený len v jednom predpoklade zodpovednosti za škodu, a to k otázke porušenia právnej povinnosti.

Z obsahu spisu je ďalej zrejmé, že žalovaný v priebehu konania navrhol vykonať dokazovanie nariadením znaleckého dokazovania, pretože znalecký posudok predložený žalobcom považoval za nereálny a neobjektívny, nakoľko pri jeho vypracovaní boli použité náhradné metódy určovania hodnoty spoločnosti, a tým aj hodnoty akcií, ktoré sú spochybniteľné. Znalec pri stanovení hodnoty spoločnosti vychádzal z predpokladaného vývoja spoločnosti v horizonte piatich rokov, pričom ukazovatele vývoja boli nastavené ideálne. Naplánoval neustály a ideálny rast spoločnosti, pričom nezobral do úvahy možné riziko podnikania. Súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie znaleckým posudkom navrhnuté dovolateľom a neuviedol dôvod prečo takýto dôkaz nevykonal. Odvolací súd rovnako neuviedol, prečo nebolo v prvostupňovom konaní vykonané dovolateľom navrhnuté dokazovanie, čím fakticky prevzal vady rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolací súd v súvislosti s uvedeným návrhom dovolateľa poukazuje na skutočnosť, že odkázanie odvolacieho súdu na poučenie podľa § 120 ods. 1 a ods. 4 O. s. p., ktoré bolo vykonané súdom prvého stupňa na pojednávaní dňa 21. apríla 2009 nie je dostačujúce a správne, pretože rozsudok súdu prvého stupňa bol uznesením odvolacieho súdu zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí o veci na pojednávaní 27. júna 2011 súd prvého stupňa nanovo poučil účastníkov podľa § 120 ods. 1 a 4 O. s. p. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné uzavrieť, že na dôkazy navrhnuté do ostatného vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, sa neprihliada. Bolo preto povinnosťou súdu náležite sa vysporiadať s návrhom dovolateľa zo dňa 3. marca 2011, kedy tento navrhol vykonať kontraposudok, resp. doplnenie dokazovania vypracovaním nového znaleckého posudku. Keďže bolo doplnenie dokazovania riadne navrhnuté dovolateľom, súd v prípade jeho nevykonania mal jasne uviesť, prečo takýto návrh neakceptoval a takto navrhnutý dôkaz nevykonal. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2011, podľa ktorého nestačí, aby všeobecný súd na argument účastníka konania iba formálne zareagoval, ale musí sa s ním vyrovnáť dostatočne a v prípade, ak tento argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, prečo ho považuje za nesprávny, t. j. musí ho vyvrátiť. Rovnaké stanovisko v obdobných prípadoch zaujal aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý konštatoval, že pojem spravodlivého procesu vyžaduje, aby vnútroštátny súd, ktorý poskytol stručné dôvody pre svoje rozhodnutie, či už

tým, že do neho včlenil dôvody uvedené nižším súdom alebo inak, sa skutočne zaoberal podstatnými otázkami, ktoré mu boli predložené na posúdenie a aby bez ďalšieho jednoducho neprevzal závery, ku ktorým dospel nižší súd (Helle c. Fínsko v rozhodnutí zo dňa 19. decembra 1997, Tatishvili c. Rusko v rozhodnutí zo dňa 22. februára 2007, Hirvisaari c. Fínsko v rozhodnutí zo dňa 27. septembra 2010). Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sťažovateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 44/2011).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí absentuje vyčerpávajúca právna argumentácia, ktorá by sa týkala nevykonania dovolateľom navrhnutého nariadenia znaleckého dokazovania ako aj v napadnutom rozhodnutí nie je tiež dostatočne odôvodnené preukázanie už uvedených základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a nároku na zaplatenie úroku z omeškania. Súd prvého stupňa a aj odvolací súd sa tak vo svojich rozhodnutiach dostatočne nevysporiadali so skutočnosťou, ktorá má pre konanie rozhodujúci význam, a to v otázke naplnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa ust. § 89 zákona o cenných papieroch v spojení s ust. § 373 Obchodného zákonníka, a preto nespĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Tieto rozhodnutia sú z tohto dôvodu nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené, čím došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

Vzhľadom na výskyt procesnej vady konania uvedenej v § 237 O. s. p. dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu i rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2, ods. 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. januára 2014

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová